

Момчето поклати глава:

— И азъ ще дойда съ тебе...

Въ това време недалечъ отъ Селви, десетина конника се движеха предпазливо край брѣга на Видима, отъ време на време спираха. Нѣколко стотинъ крачки подиръ тѣхъ ги следваше една закрыта кола, теглена отъ три коня.

Женска глава надникна нетърпеливо отъ колата:

— Защо не вървите по-бързо?

— Опасно е, честита царице. Все ми се струва, че трѣбваше да останеме повече въ крепостта на Градница. Навсѣкжде се пуца дума, че гърцитѣ не си били отишли, а дебиѣли нѣкжде наблизо.

— Това сж праздни приказки, Дѣльо! Народътъ е наплашенъ, затова си измисля небивалици. Карайте, по-скоро! Царътъ знае, че сме вече на пѣтъ и ще се безпокои...

Конетѣ наостриха уши, мускулитѣ имъ неспокойно потрепваха, сѣнкитѣ имъ плахо играеха по широкия друмъ, облѣнъ въ луненъ блѣсъкъ.

Нощната тишина бѣ толкова дълбока и зловеща, щото ~~царица~~ Елена усѣти какъ сърдцето ѝ бавно изтрѣлва въ безименъ ужасъ. Тя стисна силно до гърдитѣ си спящото дете и отново надникна отъ колата. Единъ голѣмъ, тъменъ облакъ внезапно затули бакъренопламтящата месечина. Нѣкжде далече ехтѣше неясенъ конски тропотъ. Многобройни копита биеха земята въ равень ударъ, който все повече се засилваше въ сънния покой на затихналитѣ хълмове, на кротко блещукащата рѣка. Царицата поиска да извика, но отъ гърлото ѝ не можа да се откъсне никакъвъ звукъ. Леденъ трепетъ облѣ лицето, гърба, рѣцетѣ ѝ.

Съ треперящи прѣсти Елена прекръсти Иоанъ Асѣна и го притисна още по-силно до себе си. Детето дишаше дълбоко и спокойно, довѣрчиво отпуснало глава на майчиното рамо.

Конскиятъ тропотъ се чуваше все по-ясно и по-ясно. Колата литна въ безумно бѣгство. Но скоро задъ нея се разнесоха остри, заплашителни викове. Следъ мигъ двадесет